

Sygn. akt: I C 292/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Krystian Szelağ
Protokolant:	St. Sekretarz sądowy Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2024 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z **powództwa W. S.**

przeciwko R. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego.

UZASADNIENIE

Powód W. S. pozwem z dnia 1 marca 2023 r. (data wpływu) wobec pozwanego R. S., wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny z dnia 2 marca 2018 r., zawartej w O. przed notariuszem J. Z., Rep. A Nr 2087/2018, mocą której B. S. darowała pozwanemu nieruchomość położoną w O. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto, wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na mocy tytułów wykonawczych: wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 17 lutego 2022 r., w sprawie oznaczonej sygn. akt V GC 639/21, opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 15 marca 2022 r. oraz nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 21 marca 2022 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt V GNc 44/22, opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 2 czerwca 2022 r. stał się wierzycielem B. S.. Wierzytelność, na dzień wniesienia powództwa opiewa na łączną kwotę 234.430,04 zł, w tym należność główna – 194.619,50 zł, zasądzone i wyliczone na dzień wniesienia pozwu odsetki ustawowe za opóźnienie – 27.584,29 zł, koszty procesu i postępowania klauzulowego – 11.097,00 zł, wyliczone na dzień wniesienia pozwu odsetki ustawowe za opóźnienie od kosztów procesu – 1.129,25 zł. Powód podał, że spółkę (...). K. S. Sp. J. z siedzibą w O., w której wspólnikami są B. S. i K. S. łączyła ze spółką (...) S.A. z siedzibą w L. Umowa sprzedaży dla składów (...) z dnia 1 lutego 1996 r., na mocy której spółka (...). K. S. Sp. J. dokonywała od spółki (...) S.A. zakupu towarów z odroczonym terminem płatności. Spółka (...). K. S. Sp. J. od grudnia 2017 r. przestała regulować zobowiązania wobec wierzyciela (...) S.A., zaciągając jednocześnie kolejne zobowiązania wobec tej spółki. Powód podniósł, iż przedmiotowe

zobowiązania zaciągane były ze świadomością, że spółka nie posiada już płynności finansowej. W tym też okresie B. i K. S., w celu uchronienia swoich majątków, a także majątku spółki od egzekucji, rozdysponowali ze szkodą dla wierzycieli, wszystkie składniki majątkowe, z których między innymi powód, będący poręczycielem za zaciągnięte przez państwa S. zobowiązania, mógłby zaspokoić swoje roszczenia regresowe. W związku z faktem, iż spółka (...) K. S. Sp. J. oraz jej wspólnicy B. i K. S. nie uregulowali wymagalnych wierzytelności, wierzyciel wystąpił na drogę postępowania sądowego przeciwko wystawcy weksla K. S. oraz poręczycielowi W. S., następnie całą swoją wierzytelność przysługującą mu solidarnie od spółki (...) K. S. Sp. J. i jej wspólników wraz z kosztami sądowymi oraz egzekucyjnymi zaspokoił z majątku powoda W. S..

Powód podniósł, że zgodnie z przepisami prawa wekslowego, poręczyciel wekslowy, który płaci sumę wekslową nabywa prawa wekslowe przeciwko osobie, za którą poręczył. Dlatego też powód, płacąc za poręczony przez siebie weksel, wystawiony przez (...) spółki (...) K. S. Sp. J. na zabezpieczenie spłaty długu ciężącego na tej spółce i jej wspólnikach, uzyskał prawo poszukiwania zwrotnego wobec tej spółki oraz jej wspólników B. i K. S.. Dłużnicy nie posiadają żadnego majątku, który prowadziłby do zaspokojenia wierzytelności powoda. Przeciwko B. S. prowadzonych jest 14 postępowań egzekucyjnych na łączną kwotę 2 500 000,00 zł, zaś jedynym majątkiem do którego można skierować egzekucję jest niewielkie świadczenie otrzymywane z ZUS-u, z którego wierzytelność powoda zaspokajana jest do kwoty 40 zł. Dlatego też, aby nie ponosić kolejnych kosztów, powód nie rozpoczął dotychczas egzekucji z drugiego tytułu wykonawczego.

Powód podkreślił, że B. S. oraz K. S., wiedząc o grożącej spółce (...) K. S. Sp. J. niewypłacalności/upadłości, w celu udaremnienia zaspokojenia pierwotnego wierzyciela ((...) S.A.), oraz przyszłego wierzyciela - powoda, do którego jako poręczyciela pierwotny wierzyciel skierował egzekucję, wyzbyli się majątku spółki oraz majątku małżeńskiego i swoich majątków osobistych. W szczególności B. S. przeniosła pod tytułem darmym na rzecz swojego syna R. S. - pozwanego, własność nieruchomości, obejmującej działkę nr (...) obręb ewid. 51, położoną w O., przy ul. (...), zabudowaną jednorodzinny domem mieszkalnym.

W ocenie powoda B. S. dokonując w dniu 2 marca 2018 r. darowizny nieruchomości na rzecz swojego syna, w wyniku której stała się niewypłacalna, działała ze świadomością pokrzywdzenia pierwotnego wierzyciela oraz przyszłego wierzyciela w osobie W. S.. Albowiem świadoma była, że pierwotny wierzyciel zaspokoi swoją wierzytelność z majątku poręczyciela, a ten ostatni wystąpi przeciwko niej i pozostałym dłużnikom solidarnym z roszczeniem regresowym (pozew k 4-10).

W odpowiedzi na pozew, **pozwany R. S.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że zaskarżonej czynności nie towarzyszył zamiar wymagany treścią przepisu art. 530 k.c., tj. pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli i wyeliminowanie konkretnego składnika majątku z ewentualnej egzekucji. Podał, że B. S. z uwagi na poważne problemy zdrowotne zaprzestała jakiejkolwiek aktywności zawodowej w 2016 r., podobnie jak K. S.. W związku z pogarszającym się stanem zdrowia, podjęli w 2017 roku decyzję o podziale majątku na rzecz swoich synów. Ustalili, iż dom przy ul. (...) zostanie darowany pozwanemu. W związku z powyższym doszło do czynności skarżonej w sprawie a następnie ustanowiono służebność, aby mimo darowizny rodzice pozwanego mieli prawo dożywocia. Pozwany podniósł, iż na dzień dokonywania darowizny, sytuacja finansowa spółki (...) była dobra i stabilna. Podkreślił, iż załamanie sytuacji spółki (...) miało miejsce na przełomie 2018 i 2019 r. Spółka z dniem 23 kwietnia 2019 r. zawiesiła swoją działalność. Przyczyną załamania płynność spółki był niemożliwy do przewidzenia kryzys w branży rolniczej wywołany niekontrolowanym napływem towaru zagranicznego ze wschodu (odpowiedź na pozew k. 107-115).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową darowizny z 2 marca 2018 r. (Rep. A nr 2087/2018 Kancelarii Notarialnej J. Z. w O.) B. S. oświadczyła, że nieruchomość zabudowaną domem mieszkalnym, położona w O. przy ul. (...) (KW Nr (...)), warta 500.000 zł,

którą nabyła na podstawie umowy majątkowej małżeńskiej o wyłączenie wspólności ustawowej i o podział majątku wspólnego z dnia 3.12.2004 r., daruje swojemu synowi R. S..

Aktem notarialnym z dnia 12 kwietnia 2018 r. (Rep. A nr 3106/2018 Kancelarii Notarialnej J. Z. w O.) R. S. oświadczył wobec swoich rodziców: B. i K. S., że ustanawia na ich rzecz dożywotnią i nieodpłatną służebność osobistą, polegającą na prawie korzystania z całej nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. 825 m2 położonej w O. przy ul. (...) - KW Nr (...), a B. i K. S. wyrazili na to zgodę.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód: treść księgi wieczystej k. 51-62)

Powód jest wierzycielem B. S. na kwoty wskazane we wstępie tego uzasadnienia, a wierzytelność powstała w ten sposób, że spółka (...). K. S. Sp. J. oraz jej wspólnicy B. i K. S. nie uregulowali wymagalnych wierzytelności, wierzyciel wystąpił na drogę postępowania sądowego przeciwko wystawcy weksla K. S. oraz poręczycielowi W. S., następnie całą swoją wierzytelność przysługującą mu solidarnie od spółki (...). K. S. Sp. J. i jej wspólników wraz z kosztami sądowymi oraz egzekucyjnymi zaspokoił z majątku powoda W. S..

(...) spółki jawnej (...) byli i są rodzice pozwanego: K. i B. S., uprawnieni do samodzielnej reprezentacji spółki.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 17 lutego 2022 r., sygn. akt V GC 639/21 zasądzono od K. S. i B. S. na rzecz W. S. kwotę 31.700,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2021 r. do dnia zapłaty, nadto, zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, Sąd Okręgowy w Olsztynie, w dniu 21 marca 2022 r., sygn. akt V GNc 44/22, nakazał pozwanym BAZI B.K. (...) Sp. Jawna w O., K. S. i B. S., aby zapłacili solidarnie powodowi W. S. kwotę 162.919,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2022 r. do dnia zapłaty.

(twierdzenia pozwu, niezaprzeczone przez pozwanego, a nadto dowód: odpis KRS k. 36-38v., wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dn. 17.02.2022 r., sygn. akt V GC 639/21 k. 13, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 20, wyrok SA w Białymstoku z dn. 16.06.2020 r., sygn. akt I ACa 59/20 wraz z uzasadnieniem k. 39-50)

W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. GKm 87/22 jedynym składnikiem majątku dłużników K. i B. S., z którego dokonywane są potrącenia są świadczenia z ZUS. W pozostałym zakresie egzekucja pozostaje bezskuteczna. Przeciwko dłużnikom prowadzone są postępowania na łączną kwotę ok. 2.500.000 zł. Na rzecz wierzyciela w przedmiotowej sprawie wpływa miesięcznie kwota ok. 40 zł, aktualny stan zadłużenia wynosi łącznie 47.845,91 zł.

(dowód: zaświadczenie o stanie egzekucji k. 63)

Pismem z dnia 6 lutego 2023 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 205.716,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami – tytułem zasądzonych od dłużników solidarnie na rzecz powoda tytułami wykonawczymi oraz nakazem zapłaty, opatrzonym w klauzulę wykonalności.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 64)

W dacie zaskarżonych czynności prawnych (...) spółki jawnej (...) (rodzice pozwanego) byli w złym stanie zdrowia – B. S. przeżyła dwa zawały serca i cierpiała na chorobę naczyń wieńcowych, a K. S. cierpiał na migotanie przedsionków serca, nadciśnienie tętnicze i cukrzycę typu 2 i z związku z tym postanowili dokonać podziału swego majątku w ten sposób, że pozwanemu darować nieruchomość zabudowaną domem jednorodzinny (w której nadal zamieszkują), zaś drugiemu synowi w przyszłości majątek związany z działalnością spółki jawnej (...). Na koniec 2017 r. środki trwałe spółki (...) miały wartość bilansową 1.520.000 zł, środki transportu 342.000 zł, zapasy 1.330.311 zł, obroty 24.359.000 zł, zysk netto 35.000 zł. W dacie zaskarżonych czynności prawnych w skład majątku ich spółki wchodziły nieruchomości: baza w O. warta 1.809.000 zł, punkt handlowy w A. warty 478.000 zł i punkt handlowy w S. warty

639.000 zł. Załamanie sytuacji spółki nastąpiło na przełomie 2018 i 2019 r. i wynikało ogólnego kryzysu w branży. Spółka zawiesiła działalność w kwietniu 2019 r.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 130, karta wypisowa k. 131, karta informacyjna k. 132-137, różnica między zyskiem brutto za 2017 r. k. 138, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu k. 139-150, rachunek zysków i strat k. 151-152, bilans k. 153-154, ewidencja środków trwałych k. 155-163, operat szacunkowy k. 164-169, zeznania świadka B. S. k. 204-207 i k. 223-224, zeznania świadka K. S. k. 208-209)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na przedłożonych w sprawie dokumentach zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, jak też z dokumentów zawartych w aktach sprawy tut. Sądu o sygn. I C 136/21, których wiarygodność nie została skutecznie podważona przez strony. Sąd uwzględnił zeznania świadków i strony pozwanej oraz strony powodowej, w tym zakresie, w którym znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Pozwany udowodnił następującymi dokumentami, swoimi wiarygodnymi zeznaniami oraz wiarygodnymi w tym zakresie zeznaniami świadka B. S. i K. S. oraz pozwanego, że: w dacie zaskarżonych czynności prawnych (...) spółki jawnej (...) (rodzice pozwanego) byli w złym stanie zdrowia – B. S. przeżyła dwa zawały serca i cierpiała na chorobę naczyń wieńcowych, a K. S. cierpiał na migotanie przedsionków serca, nadciśnienie tętnicze i cukrzycę typu 2 i z związku z tym postanowili dokonać podziału swego majątku w ten sposób, że pozwanemu darować nieruchomości zabudowaną domem jednorodzinny (w której nadal zamieszkują), zaś drugiemu synowi w przyszłości, majątek związany z działalnością spółki jawnej (...). Na koniec 2017 r. środki trwałe spółki (...) miały wartość bilansową 1.520.000 zł, środki transportu 342.000 zł, zapasy 1.330.311 zł, obroty 24.359.000 zł, zysk netto 35.000 zł. W dacie zaskarżonych czynności prawnych w skład majątku ich spółki wchodziły nieruchomości: baza w O. warta 1.809.000 zł, punkt handlowy w A. warty 478.000 zł i punkt handlowy w S. warty 639.000 zł. Sąd dał wiarę również tym zeznaniom, w których wskazano, że załamanie sytuacji spółki nastąpiło na przełomie 2018 i 2019 r. i wynikało ogólnego kryzysu w branży. Spółka zawiesiła działalność w kwietniu 2019 r.

Sąd pominął jako nieistotny dla rozstrzygnięcia wnioski strony powodowej z pisma z dnia 15 listopada 2023 r. (k. 216-217), tj. o ponowne dopuszczenie dowodu z zeznań świadków B. S. i K. S. oraz wezwania ich na rozprawę. Sąd uznał, iż zeznania świadków są wystarczające i nie ma potrzeby ponownego ich przesłuchiwania. W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni pozwala na prawidłowe rozpoznanie sprawy.

Na wstępie i dla porządku poczynionych rozważań wskazać należy, iż korzyścią majątkową uzyskaną bezpłatnie (nieodpłatnie) jest korzyść, za którą osoba trzecia nie spełniła ani nie zobowiązała się spełnić ekwiwalentnego świadczenia w ramach tego samego lub innego stosunku prawnego (wyrok SN z 12 czerwca 2002 r., III CKN 13 12/00, LEX nr 55503, M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1270 i n.). Mając na uwadze przytoczoną wykładnię, za nieodpłatne można uznawać również czynności częściowo odpłatne (negotium mixtum cum donatione) lub o symbolicznym świadczeniu jednej ze stron, w którym brak ekwiwalentności świadczeń stron wskazuje wyraźnie na ich nieodpłatny charakter (wyrok SN z 16 lutego 1998 r., II CKN 599/97, OSNC 1998, nr 10, poz. 160). Według Sądu Najwyższego we wszystkich przypadkach, gdy ochrona pewnych praw czy interesów uzależniona jest od nieodpłatnego charakteru dokonanej czynności, przyjęcie formalnego kryterium odpłatności czyniłoby tą ochronę czysto iluzoryczną, a doświadczenie wskazuje bowiem, że czynności nieodpłatne zastąpione zostałyby czynnościami, w których świadczeniu jednej strony odpowiadałoby świadczenie drugiej, tyle że o wartości niewspółmiernie niższej, lecz nie wydaje się, aby było to zgodne z intencją ustawodawcy (wyrok SN z 12 czerwca 2002 r., III CKN 13 12/00, LEX nr 55503). Uzyskanie korzyści majątkowej „bezpłatnie” musi być rozumiane szerzej niż darowizna, umowa nieodpłatna czy umowa jednostronnie zobowiązująca. Obejmuje ono bowiem wszelkie czynności prowadzące do uzyskania korzyści, które nie znalazły odpowiedniego ekwiwalentu w ujęciu obiektywnym (wyrok SA w Białymstoku z 23 marca 2005 r., I ACa 98/05, OSAB 2005, z. 2, poz. 11). Umowa darowizny stanowi niewątpliwie trzon pojęcia, którym posługuje się art. 528 k.c. i każda darowizna jest na pewno przypadkiem czynności, do których

odnosi się art. 528 k.c. (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1270, wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z 20 marca 2013 r., I C 907/13). Tym samym nie budzi żadnych wątpliwości, że darowizna – nawet połączona ze „wzajemnym” ustanowieniem służebności osobistej – stanowiła dla pozwanego korzyść majątkową uzyskaną bezpłatnie, wobec czego na gruncie art. 528 k.c. nieistotną staje się kwestia, czy pozwany wiedział i czy mógł się dowiedzieć o długach matki, wynikających z działalności spółki (...), i o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Powód opiera swe roszczenie na art. 527 § 1-3 k.c., zgodnie z którym, gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć (§ 1); czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (§ 2); jeżeli natomiast skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (§ 3). Wszystkie wymienione przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady – zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. – obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika. Przewidziana w art. 527 k.c. instytucja skargi pauliańskiej ma zastosowanie wówczas, gdy dłużnik swoim nieojojalnym względem wierzyciela zachowaniem uniemożliwił realizację wierzytelności, gdyż doprowadził się do niewypłacalności albo tę niewypłacalność powiększył, a korzyść z jego działania odniosła osoba trzecia. Okoliczność działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela ustala się za pomocą domniemania faktycznego opartego na zapatrywaniu, iż dłużnik wiedział o istnieniu wierzycieli oraz że znał skutek dokonywanej czynności dla jego majątku (usunięcie lub nieuzyskanie określonych składników majątku). Paragraf 3 art. 527 ułatwia sytuację procesową wierzyciela, gdy skutek dokonanej czynności korzyść otrzymała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem. W takim bowiem przypadku wierzyciel zostaje zwolniony z konieczności dowodzenia, że osoba trzecia wiedziała o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wierzyciel musi wówczas udowodnić jedynie podstawę domniemania – istnienie bliskiego stosunku między dłużnikiem a osobą trzecią w chwili dokonywania zaskarżonej czynności. Chodzi tu o faktyczną bliskość pozwalającą przyjąć, że osoba trzecia mogła znać sytuację majątkową dłużnika i cel jego działań.

Jednak szczególny charakter tej sprawy polega na tym, że niewątpliwie powód jest w okolicznościach tej sprawy pokrzywdzonym „przyszłym wierzycielem”, o którym mowa w art. 530 k.c. Jeżeli wierzytelność pokrzywdzonego nie istnieje w chwili dokonywanej czynności, czynność jest wadliwa, gdy dłużnik ma zamiar pokrzywdzenia wierzyciela. Niezbędne jest tu zatem udowodnienie przez wierzyciela – oczywiście za pomocą domniemań faktycznych – trzech faktów ze sfery psychiki dłużnika: 1) w chwili dokonywania zaskarżonej czynności dłużnik liczył się z tym, że w związku ze swoją działalnością może mieć w przyszłości wierzycieli, 2) dłużnik zdawał sobie sprawę ze skutków dokonywanej czynności dla jego majątku, 3) dokonując zaskarżonej czynności, dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli – chodzi tu o zamiar wyłączny i bezpośredni (Komentarz 2021, M. - L. - do art. 530 k.c.).

Spełnienie dwóch pierwszych wymagań jest w tej sprawie oczywiste – nic nie wskazuje na to, by w marcu i kwietniu 2018 r. rodzice pozwanego mieli zamiar likwidacji działalności spółki (nie wskazują na to ani twierdzenia stron, ani dowody), ponadto matka pozwanego oczywiście musiała zdawać sobie sprawę z tego, że darując składnik wyczerpujący niemal cały jej majątek niezwiązany z działalnością spółki obniża swą wypłacalność na przyszłość. Jednak dodatkowe spełnienie ostatniego wymagania nie nastąpiło, ponieważ musiałoby polegać na wykazaniu przez powoda, że już w marcu 2018 r. matka pozwanego powzięła zamiar oszukania przyszłych wierzycieli. W ocenie Sądu, do takiego wniosku nie można dojść ani drogą dowodów powoda (zarówno tych przeprowadzonych, jak i pominiętych), ani drogą domniemań faktycznych. Spełnienie tej przesłanki wymagałoby wykazania „kontrolowanej upadłości”, a okoliczności sprawy temu wręcz przeczą. Dokumentacja księgowa poprzedzająca na krótko marzec 2018 r. nie wskazuje na przewidywalne problemy finansowe spółki, które nastąpiły w dalszym czasie. Nic też nie wskazuje na to, by wspólnicy spółki jawnej zmierzali do „upłynnienia” bardzo wartościowego majątku spółki – a przecież logiczną konsekwencją

twierdzenia o zamiarze oszukania przyszłych wierzycieli musiałyby być choćby próba ukrycia również majątku spółki przed wierzycielami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, że darowizna nie została dokonana w zamiarze pokrzywdzenia powoda jako przyszłego wierzyciela, a także zeznaniom pozwanego, że nie znał sytuacji majątkowej spółki jawnej, nie zajmował się w ogóle sprawami tej spółki i tym bardziej nie wiedział o tym, by jego matka miała zamiar pokrzywdzić wierzyciela i by do pokrzywdzenia takiego w ogóle w tamtym czasie doszło.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 530 k.c., powództwo oddalono, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w pkt II wyroku na podstawie art. 100 k.c., mając na uwadze wynik postępowania oraz na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd zastosował tutaj zasadę słuszności, uznając, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda. Powód został wystarczająco poszkodowany płacąc za poręczony przez siebie weksel, wystawiony przez (...) spółki (...), by teraz dodatkowo karać go zasądzeniem kosztów, a wytaczając powództwo mógł mieć uzasadnione przekonanie, że jego żądanie jest usprawiedliwione.

sędzia Krystian Szelaąg